

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Α. Β.

Νὰ γράψω στίχους μοὶ ζητεῖς διὰ τὸ λεύκωμά σου·
θέλεις καὶ πάλιν ν' ἀναβῶ τὴν ῥάχιν τοῦ Πηγάσου.
Ἄλλ' εἶν' ὁ Πήγασος τραχὺς, ἀφηνιᾷ κ' ἐκκρούει.
Καλῶ τὸν Φοῖβον βοηθόν· ὁ Φοῖβος δὲν μ' ἀκούει,
καὶ νὰ μ' ἰδῇς ἀνάσκελον ἱππότην ἐτοιμάσου.

Τὸν νοῦν μου εἰς καλώποδας ἀπέμαθον νὰ κλείω,
καὶ τὰς ιδέας μου ὡς βοῦς ἀρότρου νὰ ζευγνύω.
Διατελοῦς' εἰς διαρκῇ διάστασιν τὰ ζεύγη.
Ὅταν εὐρίσκω ἔννοιαν, ἡ ἔκφρασις μοὶ φεύγει,
κ' ἐνίοτε ἀποσχιρτοῦν δραπέτιδες κ' αἱ δύο.

Ἄλλ' ἔστω πῶς κατώρθωσα, ἰδρῶν καὶ ἀπαυδήσας,
τῶν ἰδεῶν τὰς πτέρυγας νὰ περικεῖρω ἴσας,
καὶ τὰς ιδέας φαλακράς ἐν χρῶ νὰ κατακεῖρω.
Τί ἂν τὸ πνεῦμά μου στρεβλῶ; τί ἂν τὸν χάρτην φθείρω;
τί ἂν λαλῶν ἀποστομῶ τοῦ Παρνασσοῦ τὰς κίσσας;

Τί ἂν ὁ νοῦς μου δὲν πηχθῇ εὐδ' ἀποκάμῃ τίκτων
παρίσους φράσεις, ὀρμαθοὺς ὁμοιοκαταλήκτων,
ἂν συλλαβὰς σφυρηλατῶ, ἂν πελεκῶ ἰάμβους;
Δὲν θενὰ δρέψω δι' αὐτὰ ποιητικούς θριάμβους·
δὲν θὰ κινῶ εἰς θαυμασμόν, ἀλλὰ θ' ἀξίζω οἶκτον.

Ἄλλ' ἀντὶ ἴσως τοῦ νοῦς ἂν τὴν καρδίαν κρούσης,
ἐλπίζεις κελαδήματα ποιήσεως ν' ἀκούσης;
Νομίζεις ὅτι τὸν ἀφρὸν τῆς Κασταλίας πίνω;
Δακρύων τὸ ποτήριον εἶν' ἔμπλεον ἐκεῖνο,
φαιδρὰ δὲν εἶναι πρόποσις τῆς γλυκυφώνου μούσης.

—

Τῆς Μούσης; Φεῦ! Ἦν ἐποχὴ καθ' ἣν μοὶ ἐπεφάνη.
Ἀκτίνων περιέβαλλε τὴν κόμην της στεφάνη,
καὶ τῶν γοργῶν της ὀφθαλμῶν ἐξήστραπτον ἀκτῖνες.
Βαθέως τῆς καρδίας μου ἐσκίρτησαν αἱ ἴνες,
κ' εἰς μέθην ἄγνωστον ὁ νοῦς παραδοθεὶς ἐμάνη.

—

Ὠραία ἦν ὡς ἀνοιξὶς τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη.
Τὸ βλέμμα εἶχε συμπαθὲς ὁπότε μ' ἐθεώρει·
κ' εἶδα ποτὲ, τὴν χάριν της κοσμοῦν, νὰ διαστείλῃ
οὐράνιον μειδίαμα τ' ἀθάνατά της χεῖλη·
καὶ μειδιῶσα, ὅλας μου τὰς θλίψεις παρηγόρει.

—

Τὴν εἶδα καὶ ὅτ' ἔπασχον, καὶ ἡ καρδιογνώστις
μακρὸν μ' ἠτένισε, καὶ ἦν ὑγρὸς ὁ ὀφθαλμός της,
κ' ἐσκίαζε τὴν ὄψιν της βαρυθυμίας νέφος.
Τὴν εἶδα ὅτι ἔκλαιε, καὶ ἔκλαυσα ὡς βρέφος,
κ' ἦν ἡ καρδία μου κηρὸς τηκόμενος ἐμπρὸς της.

—

Ἄλλοτε,—ὄραμα γλυκύ!—μ' ἐφάνη προσελθοῦσα,
καὶ ἔνευσεν ἐπάνω μου, κ' ἐχάραξεν ἡ Μοῦσα
δι' ἄκρου τοῦ δακτύλου της ἐπὶ τὸ μέτωπόν μου
τὰς δύο λέξεις «σ' ἀγαπῶ» καὶ διὰ τῶν φλεβῶν μου
ἐχύθη λάβα ῥέουσα καὶ φλόξ κυκλοφοροῦσα.

—

Τῆς ἀρμονίας μ' ἔνευεν ὑπερχειλῆς φιάλη,
 κ' ἐνθουσιῶν τὸ στόμα μου ἠνοίγετο νὰ ψάλη,
 ὅταν τὴν εἶδα, κ' ἤστραψε τὸ βλέμμα της ὀργίλως,
 καὶ ἀπεστράφ', εἰρωνικῶς προτείνουσα τὸ χεῖλος,
 καὶ ὅτ' εἰσὶν ἐνόησα οἱ ἐκλεκτοὶ της ἄλλοι.

Δι' ἄλλους νεωτέρους μου ὁ μαγικός της γέλως
 καὶ οἱ γλυκεῖς της ψίθυροι μετ' ἄλλων εὐτραπέλως
 ἢ τρυφερῶς συνομιλεῖ, σεμνολογεῖ ἢ παίζει·
 ἐμὲ δ' ἢ ἐγκατάλειψις εἰς θάνατον πιέζει,
 κ' ἐκπνέει πρὶν ἢ διαβῇ τὰ χεῖλη μου τὸ μέλος.

Σιγὴ μοὶ πρέπει τοῦ λοιποῦ. Αἱ πρῶται τῶν νιφάδων
 τὰ βλέμματ' ἀποτρέπουσι τῶν Ἑλικωνιάδων.
 Εἰς τ' ἄνθη τὰ ἔαρινά ἀρέσκονται κ' ἐκεῖναι.
 Εἶναι ἀθάνατοι Θεαί, πλὴν καὶ γυναῖκες εἶναι,
 καὶ γέλωτά των ἄσβεστον κινεῖ ὁ κύκνος ἄδων.

Ἦδη τὸ στάδιον ὑμῶν. Σεῖς ψάλλετε, οἱ νέοι.
 Δὲν ἦτο Μούσης ἡ μορφή ἣν εἶδα νὰ σ' ἐμπνέῃ;
 Ἐσίγα, καὶ τὴν ἤκουες, ὠμίλει, καὶ ὠχρίας,
 κ' εἰς τὸ εὐρύ σου μέτωπον νεφέλας ἢ αἰθρίας
 οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔφερον, ὡς ἥλιοι ὠραῖοι.

Γλυκὺ ἐκ τῶν χειλέων σου τῶν ποιητῶν τὸ μέλι
 τότ' ἔρρεε.—Μελωδικὴ τοῦ Παρνασσοῦ κυψέλη,
 σεῖς τῶν προγόνων βόσκετε τὰς δάφνας· σεῖς τὴν λύραν
 τογίσατε, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Ζαλακώστα χήραν,
 καὶ σεῖς τ' ἀρχαῖ' ἀνεύρετε πολύδοξά μας μέλη.

Μετὰ μικρὸν ὑμνούμενον θὰ φέρωσιν αἱ φῆμαι
τὸ ὄνομά σου, ποιητά. Τότε νεκρὸς θὰ εἶμαι,
διότι ὁ ἀκοίμητος εἰς τὴν ψυχὴν μου σκώληξ
μὲ δάκνει, καὶ θενὰ ῥαγῇ τοῦ βίου ἡ πομφόλυξ.
ὦ! τότε ψάλλ' ἐνίοτε ἐκεῖ ὅπου θὰ κεῖμαι.

Εἰς τὰς γλυκείας σου ὠδὰς θενὰ ἐπικροτήσω·
καὶ ἡ φωνή σου, ἄγγελος τῆς γῆς ὅπου θ' ἀφήσω,
θενὰ μοὶ φέρη τὴν ἡχὴ ἀπὸ τὸν ἄνω βίον
τῆς εὐτυχίας ἣν εἰς σᾶς ἀπήντησα πλησίον,
τοῦ πλούτου ὃν θενὰ θρηνῶ καταλιπὼν ὀπίσω.

Τῇ Α. Θ.

ἦτις μοὶ ἔπεμψε τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐκ Κερκύρας (ὀλίγον πρὸ τῆς τῶν νήσων προσκρτήσεως),
καὶ ἦτις παίζουσα διισχυρίζετο ὅτι ἠγάπα μάλιστα τοὺς τότε ἄρχοντας τῆς πατρίδος τῆς.

Ναὶ, εἶδα τ' ἀνθοστόλιστα παράλια τῶν νήσων·
εἶδα τὰς πόλεις τὰς λευκὰς ἐπὶ τῶν παραλίων.
Μὲ πάλλον στῆθος ἔτρεχον διὰ τῶν παραδείσων·
νὰ δρέψω ἐπεθύμησα ἐν ἄνθος, κ' ἐδειλείων.

Σὺ μοὶ τὸ ἔπεμψας, γλυκὺ πλησίον μου νὰ θάλλῃ,
εἰς τὴν καρδίαν θέλγητρον, μαγεία εἰς τὰς φρένας·
τὰς ἐπτὰ νύμφας παριστῶν τὰς ἀναδυομένας,
εἰς ἐν ὁμοῦ ν' ἀντανακλᾷ καὶ τῶν ἐπτὰ τὰ κάλλῃ.

